Lumi és a kis tücsök

Lumi egy nyári reggelen halk, szomorú muzsikát hall a réten. Egy kicsi tücsök egyedül játszik, mert mindenki elsiet mellette.

I A dallam a fűszálak mögött

A nyár egyik legszebb reggelén Lumi a virágos réten sétált, ahol a fűszálak még őrizték az éjszaka hűvösét. A harmat apró gyöngyökként csillogott mindenfelé, és a levegő tele volt mézillattal.

Lumi vidáman lépkedett, a kis tarisznyája halkan himbálózott az oldalán. A pipacsok felé bólogattak, a méhek álmosan zümmögtek a levendulában.

Egyszer csak megállt. Valahonnan a fűszálak mögül halk, szomorú muzsika szállt felé. Vékony, ciripelő kis dallam volt, olyan csendes, hogy szinte elveszett a szélben.

Lumi óvatosan félrehajtott egy nagy piros szirmot. Ott, egy fűszál tövében, egy kicsi tücsök üldögélt, és a lábacskáján muzsikált. Egyedül volt.

A tücsök olyan pici volt, hogy szinte eltűnt a fűben. Zöld kabátkája beleolvadt a levelekbe, a csápjai pedig szomorúan lekonyultak.

„Milyen szép, amit játszol”, mondta Lumi halkan.

A tücsök ijedten hagyta abba. „Te megálltál?”, kérdezte csodálkozva. „Egész nyáron itt muzsikálok, de mindenki elsiet mellettem. A méhek dolgoznak, a nyulak rohannak, és a dalom mindig egyedül marad.”

Lumi leült mellé a fűbe, és a tenyerét a hűvös fűszálakra tette. „Én meghallgatom”, felelte. „Játszd csak tovább.”

A tücsök először nem mert. Aztán lassan újra megpendítette a lábacskáját, és a dallam felbátorodott. Egyre vidámabban ciripelt, mintha a nap is besegített volna.

Lumi halkan dúdolni kezdett hozzá. A tücsök ciripelt egyet, Lumi dúdolt rá egyet, aztán megint, és megint. Így muzsikáltak együtt, míg a rét meg nem telt zenével.

„Megtanítod nekem ezt a dallamot?”, kérdezte Lumi. A tücsök boldogan bólintott, és hangról hangra megmutatta neki az egészet.

Sokáig szólt a kettejük muzsikája, amíg a nap magasra ért az égen. Lumi nevetett, a tücsök pedig olyan boldogan ciripelt, ahogy még soha.

A pipacsok bólogattak a dalra, a levendula illata pedig körülölelte a kis muzsikusokat.

„Sosem hittem, hogy valaki leül mellém”, mondta a tücsök. Csillogott a szeme. „Most már nem vagyok egyedül.”

„Holnap is eljövök”, ígérte Lumi. „És holnapután is.”

Attól a naptól fogva minden reggel együtt muzsikáltak a réten, a tücsök és Lumi. Aki arra járt, megállt egy pillanatra, mert olyan szép volt a daluk.

Érdemes megállni és csak figyelni a másikra, sokszor ez a legtöbb, amit adhatsz neki.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te szoktál megállni, ha valaki mesélni vagy játszani szeretne veled?
2. Mit gondolsz, miért lett vidámabb a tücsök dala, amikor Lumi leült mellé?
3. Kivel szeretnél te együtt zenélni vagy játszani a réten?